

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

A black handgun is lying on a red surface, possibly a bed or a tablecloth. In the background, there is a dark wooden chair with a curved back. The overall scene is dimly lit, creating a mysterious and somber atmosphere.

OPONA
POIROT
POSLEDNÝ PRÍPAD

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tretie vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Agatha Christie: *Curtain: Poirot's Last Case*
preložil Otakar Kořínek.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii sú použité citáty z diela W. Shakespeara *Othello*
(Tatran, Bratislava 1978) v preklade Jozefa Kota.

Curtain: Poirot's Last Case © 1975 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Opona: Poirotov posledný prípad*
© 2023 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2023
Cover Photo © Coleman Moffet / Arcangel
© Shutterstock

ISBN 978-80-220-2476-1

1

Koho nezabolí pri srdci, keď sa mu v pamäti náhle vynorí dávny zážitok alebo zabudnutý pocit?

„To som už kedysi zažil...“

Prečo tieto slová človeka zakaždým tak hlboko dojmú?

Na túto otázku som hľadal odpoveď, keď som sedel v uháňajúcom rýchliku a pozoroval šírú essexskú krajinu.

Koľko rokov už prešlo odvtedy, čo som podnikol navlas rovnakú cestu? Ranený vo vojne, ktorá pre mňa navždy zostane vojnou, hoci ju už zatienila druhá, oveľa neľútostnejšia, a skalopevne presvedčený – aké smiešne mi to teraz prichodí –, že najlepšie roky života mám za sebou...

Mladému Arthurovi Hastingsovi sa roku 1916 zdalo, že už je starý, že už všetko prežil. Ako málo som si uvedomoval, že život sa iba začína.

Cestoval som vtedy v ústrety človeku, ktorý neskôr od základu zmenil môj život. No o tom som, pravdaže, nevedel. Jednoducho som sa vybral na návštevu k svojmu starému priateľovi Johnovi Cavendishovi. Matka sa mu krátko predtým druhý raz vydala a on býval v jej vidieckom sídle nazvanom Styles. Chcel som tam príjemne obnoviť staré priateľské zväzky, to

bolo všetko. Ani vo sne mi neprišlo na um, že sa pri tej príležitosti dostanem do temného labyrintu záhadnej vraždy.

Práve v Styles som sa znova zišiel s Herculom Poirotom, s oným nezvyčajným človečikom, ktorého som spoznal v Belgicku.

Ešte dnes sa celkom živo pamätám, ako ma prekvapilo, keď som na dedinskej ulici zočil jeho krivkajúcu postavičku s obrovskými fúzmi.

Hercule Poirot!

Od tých čias bol mojím najdrahším priateľom, priateľom, ktorý usmernil moju životnú púť. Pri ňom, prenasledujúc iného zločinca, som spoznal svoju ženu, najvernejšiu a najmilšiu spoločníčku, akú si muž môže vysnívať. Žiaľ, už odpočíva v ďalekej Argentíne, zomrela tak, ako si vždy želala: rýchlo, bez dlhého utrpenia a stareckej nemohúcnosti. Na svete zanechala nešťastného a osamelého muža.

Kiežby sa to všetko vrátilo a mohol som prežiť život od začiatku! Kiežby dnešný deň bol dňom roku 1916, keď som cestoval do Styles prvý raz.

Čo všetko sa odvtedy zmenilo. Koľko známych ľudí už niet...

Cavendishovci Styles predali. John Cavendish umrel, no jeho žena Mary (tá čarovná, záhadná bytosť) ešte žije; býva v Devonshire. Laurence sa so ženou a s deťmi odsťahoval do Juhoafrickej republiky. Zmeny, zmeny, kam len človek pozrie.

Ale jedno sa, napodiv, nezmenilo. To, že cestujem do Styles za Herculom Poirotom.

Sotva by som vedel opísať, ako ma ohromil jeho list s hlavičkou *Styles Court, Styles, Essex*.

Nevideli sme sa takmer rok. Z nášho posledného

stretnutia som odchádzal otrasený a smutný. Poirot neveriteľne ostarel a reuma ho postihla tak kruto, že sa ledva hýbal. V nádeji, že sa mu zlepší zdravie, odišiel do Egypta, ale ako mi oznamoval v liste, jeho zdravotný stav sa skôr zhoršil, než zlepšil. Napriek tomu písal veselo...

Ani trochu vás nezaráža adresa, z ktorej Vám píšem, priateľ môj? Vyvoláva staré spomienky, však? Áno, nemýlite sa, som tu, v Styles. Len si predstavte, že z neho urobili penzión. Patrí jednému z typicky anglických starých plukovníkov. Penzión mu vynáša, no musím povedať, že predovšetkým vďaka jeho žene. Je to schopná gazdiná, ale jazyk má ako žihadlo a chudák plukovník prežíva hotový očistec na zemi. Na jeho mieste by som na ňu asi vzal sekeru.

Dostali sa mi do rúk noviny s ich inzerátom, nuž a zvedavosť ma priviedla na miesto, ktoré bolo mojím prvým domovom v tejto krajine. V mojom veku človeku dobre padne oživiť si minulosť.

A predstavte si, že som sa tu stretol s istým pánom; je to baronet, ktorý je priateľom zamestnávateľa vašej dcéry. (Táto veta tak trochu zaváňa cvičením z francúzštiny, však?)

Hneď som mal hotový plán. Baronet chcel nahovoriť Franklinovcov, aby sem prišli na leto. Ja zasa presvedčím Vás a budeme tu všetci pospolu, en famille. Tak to bude najlepšie. Preto, milý Hastings, dépêchez-vous, nemeškajte a čo najrýchlejšie sa tu ukážte. Objednal som Vám izbu s kúpeľňou (áno, s kúpeľňou – aby ste vedeli, starý dobrý Styles zmodernizovali) a s pani plukovníkovou som sa jednal o cene tak dlho, kým sme nedospeli k dohode très bon marché.

Franklinovci a Vaša pôvabná Judith prišli už pred niekoľkými dňami. Všetko je pripravené, tak nijaké vykrúcačky.

A bientôt.

Navždy Váš Hercule Poirot

Bola to lákavá ponuka a ja som bez váhania vyhovel želaniu starého priateľa. Nemal som nijaké záväzky a vlastne ani domov. Jeden syn slúžil v námorníctve, druhý bol ženatý a hospodáril na ranči v Argentíne. Dcéra Grace sa vydala za vojaka a momentálne bola v Indii. Posledné dieťa, Judith, som v hĺbke srdca ľúbil zo všetkých najväčšmi, i keď som ju nikdy nechápal. Bolo to zvláštne dieťa: záhadné, tajnostkárske, vášnivo si chrániace svoju nezávislosť. Niekedy ma to urážalo a zarmucovalo. Moja nebohá žena si s Judith rozumela neporovnateľne lepšie a jednoducho ma ubezpečovala, že jej nechýba úprimnosť ani sebadôvera, ale že ide skôr o akúsi základnú povahovú črtu. No aj ju to občas znepokojovalo. Vravela, že Judith všetko prežíva priveľmi intenzívne, priveľmi sústredene a vrodenná zdržanlivosť jej bráni uvoľniť sa. Mávala čudné záchvaty hĺbavej zamilovanosti, ale na druhej strane vedela tvrdošijne, ba až urputne presadzovať svoje. Bola najbystrejšia z celej našej rodiny, a tak sme radi vyhovel jej túžbe po štúdiu. Pred necelým rokom dosiahla doktorát a začala pracovať ako asistentka u lekára, ktorý sa zaoberal výskumom tropických chorôb; mal, mimochodom, chorú manželku.

Boli chvíle, keď ma trápili pochybnosti, či sa Judith tak nepohrúžila do práce a nevenuje šéfovi preto, že k nemu azda niečo cíti, no správali sa k sebe celkom formálne, a to ma zakaždým upokojilo.

Vedel som, že Judith ma má rada. Bola však veľmi uzavretá a neraz sa povznesene, neznášateľne vyslovila o mojich, ako ona vravela, sentimentálnych a ošúchavých názoroch. Ak mám byť úprimný, cítil som sa pri nej, pri vlastnej dcére, zakaždým trochu nesvoj.

Moje úvahy prerušil vlak pomaly vchádzajúci do stanice Styles St. Mary. Aspoňže tá sa nezmenila. Čas ako by ju obišiel. Dosiaľ stála vystrčená v poliach, zdanlivo bez dôvodu na existenciu.

Keď však taxík prechádzal dedinou, hneď som sa presvedčil, že roky sa nezastavili. Styles St. Mary sa zmenilo na nepoznanie. Benzínové pumpy, kino, dva nové hostince, rady činžiakov...

Netrvalo dlho a zabočili sme do brány Styles. Tu ako by sme znova unikli dnešku. Park v podstate vyzeral rovnako ako pred rokmi, iba príjazdovú cestu zle udržiavali, celá bola zarastená burinou, vyháňajúcou spomedzi štrku.

Odbočili sme a pred nami sa zjavil dom. Zvonku sa nezmenil, iba múry by sa už zišlo omietnuť.

Práve tak ako pred rokmi, aj teraz som hneď po príchode zbadal ženskú postavu, skláňajúcu sa nad záhonom. Srdce mi na okamih zamrelo. No potom sa postava vzpriamila, vykročila ku mne, a ja som sa sám sebe vysmial.

Väčší kontrast s robustnou Evelyn Howardovou si ani nemožno predstaviť!

V ústrety mi kráčala útla staršia dáma. Mala bohaté biele zvlhčené vlasy, ružovkasté líca a chladné svetlobelase oči, ktoré značne kontrastovali s jej nenútene dobrosrdečným správaním, na môj vkus azda až trochu dotieravým.

„Vy ste určite kapitán Hastings, všakže?“ zašvitorila.

„A ja tu stojím celá zafúľaná, ani ruku vám nemôžem podať. Sme nesmierne radi, že ste konečne tu – čo sme sa o vás napočúvali! Ale musím sa predstaviť. Som Luttrelová. S manželom sme to tu kúpili v záchvate šialenstva, nuž a teraz sa z toho usilujeme urobiť výnosný podnik. Nikdy by som si nebola pomyslela, že raz budem hotelierkou! Ale pozor, kapitán, mám obchodného ducha! Uvalím príplatok, na čo sa len dá.“

Obidvaja sme sa rozosmiali ako na podarenom žarte, ale čosi mi hovorilo, že to bude do slova a do písme na pravda. Mal som pocit, že za jej prívetivou maskou sa skrýva žulová tvrdosť.

Pani Luttrelová tu a tam zatiahla s írskym prízvukom, ale nebola Írka. Iba afektovala.

Spýtal som sa na svojho priateľa.

„Och, chůďatko! Keby ste vedeli, ako sa na vás tešil. Aj kameň by sa nad ním zľutoval... Strašne mi je ho ľúto, keď tak trpí.“

Prichádzali sme k domu a pani Luttrelová si začala sťahovať záhradnícke rukavice.

„A tá vaša pekná dcéra,“ pokračovala. „Rozkošné dievča. Všetci ju obdivujeme. Ale aby ste vedeli, ja som staromódna a otvorene vám poviem, že je nehanebné a hriešne, keď také mladé dievča celé dni len reže zajace a hrbí sa nad mikroskopom, namiesto aby sa zabávalo a tancovalo s mládencami. Doma nech vysedávajú staré baby!“

„A kde je Judith?“ bol som zvedavý. „Je niekde nablízku?“

Pani Luttrelová s odporom zmrštila tvár. „Ach, chuderka. Tamto v ateliéri na konci záhrady, zatvorená ako väzeň. Doktor Franklin si ho odo mňa prenajal a zaria-

dil po svojom. Navláčil si tam kletky s morčatami, myšami a zajacmi. Úbožiatka... Takú vedu nemôžem ani cítiť. Á, práve ide môj manžel.“

Spoza rohu vyšiel plukovník Luttrell. Bol to vysoký, kostnatý stavec s mŕtvolne bledou tvárou a miernymi belasými očami. Podchvíľou si nerozhodne pošklbával biele fúziky.

Bol akýsi roztržitý a nervózny.

„George, toto je kapitán Hastings. Prišiel iba pred chvíľou.“

Podali sme si s plukovníkom ruky. „Prišli ste vlakom o päť... ech... štyridsať, však?“

„A ktorým iným by mohol prísť?“ zahriakla ho v okamihu pani Luttrelová. „A vôbec, čo na tom záleží! Zaveď pána kapitána hore a ukáž mu izbu. Možno sa bude chcieť hneď zviťiť s pánom Poirotom – alebo si dáte najprv čaj?“

Ubezpečil som ju, že čaj nechcem a hneď pôjdem za Poirotom.

„Tak dobre,“ povedal plukovník Luttrell. „Poďte so mnou, tadeto. Predpokladám... ech... že svoje veci už máte hore... je tak, Daisy?“ obrátil sa na ženu.

„To je predsa tvoja vec, George,“ odvetila pani Luttrelová ostro. „Ja som bola v záhrade, nemám desať rúk!“

„Pravdaže, pravdaže... Neboj sa, drahá, postarám sa o to.“

Po schodíkoch sme vyšli k hlavnému vchodu. Práve z neho krivkajúc vyšiel drobný sivovlasý muž s chlapčensky dychtivou tvárou. V ruke držal ďalekohľad a kamsi sa náhlil. Keď nás zbadal, trochu spomalil a zľahka sa zajakávajúc, povedal Luttrelovi: „Tam pri tom klene hniezdi párik peníc.“

Keď sme vošli do haly, Luttrell mi vysvetlil: „To je Norton. Veľmi príjemný človek; je blázon do vtákov.“

Pri stolíku v hale stál mohutný muž. Práve dotelefonoval, zdvihol hlavu a zahromžil: „Obesiť, upáliť a rozštvrtiť všetkých staviteľov a dodávateľov! Nikdy nič poriadne neurobia, bodaj ich čert vzal!“

Jeho hrozba pôsobila tak komicky a žalostne, že sme sa s Luttrellom nevdojak rozosmiali. Zaraz som k neznámemu pocítil sympatie. Mal dohnedá opálenú tvár, a hoci mu už dávno minula päťdesiatka, nič nestratil zo svojho šarmu. Celý jeho zovňajšok svedčil o človeku, ktorý prežil väčšinu života pod holým nebom. Stelesňoval typ, aký vídať čoraz zriedkavejšie: čestný, nadovšetko milujúci pohyb na čerstvom vzduchu, predurčený rozkazovať, slovom, Angličan zo starej školy.

Preto ma ani veľmi neprekvapilo, keď mi ho plukovník Luttrell predstavil ako sira Williama Boyda Carringtona. Vedel som o ňom, že bol guvernérom istej provincie v Indii a že si v tomto postavení počínal mimoriadne úspešne. Predchádzal ho chýr vynikajúceho strelca a lovca vysokej zveri. Taký človek sa v dnešných zdegenerovaných časoch už sotva narodí, povzdychol som si clivo.

„Teda to ste vy,“ povedal hneď srdečne, keď nás Luttrell zoznámil. „Teší ma, že osobne spoznávam chýrneho *mon ami* Hastingsa.“ Šibalsky sa usmial. „Viete, náš vážený starý pán z Belgicka o vás v jednom kuse rozpráva. A je tu, pravdaže, ešte aj vaša dcéra. Šikovná dievčina.“

„Nemyslím, že tá by toho o mne veľa narozprávala,“ poznamenal som s úsmevom.

„Máte pravdu, na to je priveľmi moderná. Tak sa mi

zdá, že dnešné mladé dievčatá ani čo by privádzalo do rozpakov, že vôbec majú otca a matku.“

„Hej, rodičov pokladajú div nie za zneuctenie,“ prízvukoval som.

Rozosmialo ho to. „Veru... Ale mňa také veci netrápia. Deti nemám, a to je vari ešte horšie. Tá vaša Judith je naozaj pekné dievča, ale priveľká intelektuálka. Podľa mňa je to dosť povážlivé.“ Znovu zdvihol slúchadlo. „Dúfam, že nebudete namietat', Luttrell, keď vašu telefónnu ústredňu pošlem do horúceho pekla. Trpezlivosť nie je mojou silnou stránkou.“

„Len im dajte, koľko sa do nich zmestí,“ súhlasil Luttrell.

Zamieril k schodom a ja som sa pobral za ním. Zaviedol ma do ľavého krídla, k posledným dverám na konci chodby; v tej chvíli mi svitlo, že Poirot mi vybral izbu, v ktorej som býval kedysi.

Aj tu sa dosť zmenilo. Keď sme šli po chodbe, dvere na niektorých izbách boli otvorené. Všimol som si, že ohromné starosvetské spálne popredeľovali priečkami na viacero menších.

V mojej izbe, ktorá ani vtedy nebola veľká, sa však nič nezmenilo, iba do nej zaviedli teplú a studenú vodu a časť oddelili na malú kúpeľňu. Zariadenie bolo lacné a moderné, čo ma dosť sklamalo. Lepšie by mi padlo, keby sa vnútorné vybavenie väčšmi zhodovalo s celkovou architektúrou domu.

Batožinu som už mal u seba v izbe a plukovník mi oznámil, že Poirot býva rovno oproti. Práve sa chystal, že ma k nemu uvedie, keď sa z haly na prízemí ozvalo ostré: „George!“

Luttrellom myklo ako nervóznym koňom a dlaňou si preľaknuto prikryl ústa.

„Ste... ste tu so všetkým spokojný? Keby ste voľačo potrebovali, zazvoňte...“

„George!“

„Už idem, drahá, už idem!“

Ozlomkrky sa náhlil dolu schodmi. Chvíľu som stál a pozeral sa za ním. Potom som s tlčúcim srdcom prešiel cez chodbu a zľahka zaklopal na Poirotove dvere.

2

Hádam nič na svete nepôsobí tak smutne ako starecká vysilenosť.

Môj úbohý priateľ. Koľko rás som ho opísal, a teraz ten rozdiel! Reuma ho pripútala na vozík a po jeho kedysi okrúhlom brušku nezostalo ani pamiatky. Stal sa z neho krehký zoschnutý starček s tvárou popretkávanou vráskami. Iba havranie vlasy a fúzy nič nestratili zo svojho lesku, no úprimne povediac, bol to klam. Veľmi si však na nich zakladal, a ak som ho nechcel do hĺbky duše raniť, nesmel som ani slovom naznačiť, že poznám pravdu. Vždy totiž príde chvíľa, keď sú zafarbené vlasy až bolestne očividné. Kedysi sa mi nechcelo veriť, že ich čerň pochádza z fľaštičky, no dnes už táto teatrálnosť priam bila do očí a iba čo vzbudzovala dojem, že nosí parochňu a prikrášľuje si vrchnú peru, aby pobavil deti.

Iba oči sa mu vôbec nezmenili, zostali také ako kedysi: múdre, žmurkajúce a v tejto chvíli – áno, nepochybne dojaté.

„Ach, *mon ami* Hastings... *Mon ami* Hastings...“

Sklonil som hlavu a on, ako bolo jeho zvykom, ma vrelo objal.

„*Mon ami* Hastings!“

Oprel si chrbát a s nachýlenou hlavou si ma obzeral.

„Tak, tak. Stále ten starý dobrý Hastings... Štíhly ako jedľa, plecnatý, postriebrené vlasy... *très distingué*. Dobre sa držíte, priateľ môj. A čo *les femmes*, ešte vždy javia o vás záujem? Ako je to s nimi?“

„Ale, Poirot,“ ohradil som sa. „Vari hneď musíte...“

„Ubezpečujem vás, priateľ môj, že ženský záujem je pre muža skúšobným kameňom – zistí, na čom je. Keď príde za vami mladučké dievča a milo, milučko sa vám prihovorí – to je koniec! ,Úbohý starý pán,‘ vraví si v duchu, ,musím byť k nemu milá, láskavá. Taký starý, to musí byť strašné.‘ Ale vy, Hastings... *vous êtes encore jeune*, vy máte ešte možnosti. Veru tak. Len si musíte vykrútiť fúzy a vypnúť hrud, aby ste nevyzerali tak hanblivo. Už vás vidím, ako...“

Schuti som sa rozosmial. „Vy ste nenapraviteľný, Poirot. Ale ako sa vodí vám?“

„Ach, čože ja,“ hodil rukou Poirot a uškrnul sa. „Ako vidíte, som troska. Ruina. Veľa nechýba, aby sa zo mňa stal úplný mrzák. Ešteže som schopný sám sa najesť, ale inak sa treba o mňa starať ako o dojča... umyť, uložiť do postele... obliecť... *Enfin*, príjemné to veru nie je. Teší ma už len jedno... že mám zdravé jadro, i keď navonok upadám.“

„Áno, máte to najlepšie srdce na svete,“ prikývol som.

„Srdce?“ Poirot začudovane zdvihol obrvy. „Možno. Lenže teraz som nemyslel na srdce. Mozog, *mon cher*, mozog je jadro. Môj mozog... ešte funguje znamenito.“

Jeho slová ma utvrdili aspoň v tom, že ak mu aj nefunguje, rozhodne sa to neprejavuje skromnosťou.

„Ako sa vám tu páči?“ odbočil som.

Poirot mykol plecóm. „Ujde to. Ritz to, pravdaže, nie je. Keď som sem prišiel, dali mi malú, zle zariadenú izbu. Prestaľoval som sa do tejto za rovnakú cenu. Pokiaľ ide o jedlo, je tu tá najodpornejšia anglická kuchyňa, aká môže existovať. Ružičkový kel, obrovský a tvrdý, aký Angličania tak obľubujú, zemiaky buď nedovarené, alebo sa priam sypú, zelenina chutí ako voda, ani v jednom jedle štipka soli či korenia...“ Rezignovane zmlkol.

„Líčite to v hrôzostrašných farbách,“ podotkol som s úsmevom.

„Neponosujem sa,“ odvetil Poirot, ale ponosoval sa ďalej. „A tá takzvaná modernizácia... narobili tu kúpeľní, všade samý kohútik, a čo z nich tečie? Letná voda, *mon ami*, takmer celý deň iba letná voda. A uteráky... škoda hovoriť. Tenučké ako vechtíky!“

„Nuž, aj staré časy mali voľačo do seba,“ poznamenal som zamyslene. Rozpamätal som sa na oblaky pary, valiace sa z kohútika s horúcou vodou v jedinej kúpeľni, ktorú Styles vtedy mal. Uprostred trónila ozrutná vaňa s mahagónovými bokmi. Spomenul som si aj na veľikánske osušky a obyčajné ligotavé mosadzné kanvy, z ktorých sme si nalievali horúcu vodu do staromódneho umývadla.

„Áno, človek sa nesmie ponosovať,“ zopakoval Poirot. „Zmieril som sa so všetkými nepríjemnosťami. Mám na to svoje dôvody.“

Odrazu mi svitlo.

„Poirot, azda nechcete povedať, že ste... hm... na mi-zine! Chápem, vojna zasiahla aj investície...“

Poirot ma hneď zahriakol. „Kdežeby, priateľ môj. Finančne som na tom dobre; môžem povedať, že som bohatý. Nepriviedla ma sem šetrnosť.“

„To som rád.“ Uľahčene som si vydýchol a pokračoval som: „Myslím, že vás chápem. S pribúdajúcimi rokmi sa človeka zmocňuje čoraz naliehavejšia túžba vrátiť sa do starých čias, pripomenúť si staré pocity. Návrat na tieto miesta je i pre mňa do istej miery bolestný, no oživuje vo mne stovky myšlienok a pocitov, na ktoré som už dávno zabudol. Myslím, že aj na vás to tak pôsobí.“

„Ani najmenej. Nič také necítim.“

„Boli to krásne časy,“ vzdychol som clivo.

„Ako pre koho, Hastings. Pre mňa bol príchod do Styles St. Mary smutný a bolestný. Bol som utečenec, človek bez domova, bez vlasti, ranený, a žil som len vďaka pohostinnosti cudzej krajiny. Verte mi, neboli to veselé chvíle. To som ešte netušil, že Anglicko sa stane mojím druhým domovom a že práve tu nájdem svoje šťastie.“

„Máte pravdu, akosi som na to pozabudol,“ priznal som.

„Presne tak. Vždy ste vlastné pocity pripisovali iným. Hastings bol šťastný – všetci boli šťastní.“

„Nie, tak to nie je,“ odporoval som Poirotovi s úsmevom.

„Nech je to teda inak, ale pravdu nemáte,“ odvetil Poirot. „Keď sa v myšlienkach vrátite do minulosti, vrhnu vám do očí slzy a zavzdycháte: ‚Och, staré zlaté časy. Časy mojej mladosti.‘ No len si spomeňte, priateľ môj, a prídete na to, že neboli až také zlaté. Boli ste ťažko ranený, trápilo vás, že už nie ste schopný aktívnej služby, skľučoval vás otupný pobyt v sanatóriu, a ak sa dobre pamätám, na dôvažok ste si všetko skomplikovali tým, že ste sa zaľúbili naraz do dvoch žien.“

Zasmial som sa a očervenel som. „Pamäť máte teda obdivuhodnú, Poirot.“

„Taľafatky... A ešte si spomínam, aké melancholické vzdychy vami lomcovali, keď ste mi dôverne o tých dvoch rozkošných stvoreniach šepkali všelijaké pochabosti.“

„Keď už sme pri tom, viete, čo ste mi vtedy povedali? Vraj ani jedna nebude vaša, ale *courage, mon ami!* Možno sa spolu ešte vydáme na lov a potom si azda nájdete...“

Zovrelo sa mi hrdlo. Na ten lov sme sa naozaj vydali, do Francúzska, a tam som spoznal...

Poirot ma jemne pohladkal po ruke. „Viem, Hastings, viem. Rana je ešte čerstvá. Ale nežite v minulosti, nevracajte sa späť. Tešte sa na budúcnosť.“

Roztrpčene som hodil rukou. „Tešiť sa? A na čo?“

„*Eh bien*, čaká nás práca, priateľ môj.“

„Práca? Kde?“

„Tu!“

Onemel som od údivu.

„Pred chvíľou,“ začal vysvetľovať Poirot, „ste sa pýtali, prečo som sem prišiel. Možno ste nepostrehli, že som vám neodpovedal. Odpoviem vám teraz. Som na stope vrahovi.“

Vytreštil som oči ešte väčšmi a vzápätí mi blyslo myslou, že mu preskočilo.

„Myslíte to vážne?“

„Smrteľne vážne. Vari by som tak nástojil, aby ste za mnou prišli, keby to nebola pravda? Údy mi síce vypovedali službu, zato mozog, ako som už vravel, mám v bezchybnom stave. Nezabúdajte, že som sa vždy držal hesla *„Seď a rozmyšľaj“*. A rozmyšľať, chvalabohu, ešte môžem... to je vlastne jediné, čo môžem. Aktív-

nejšiu stránku nášho podujatia prenechám svojmu neoceniteľnému Hastingsovi.“

„Naozaj to myslíte vážne?“ Ešte vždy som neveril.

„Ako že ma pred sebou vidíte. Znova sa púšťame na lov, Hastings, vy a ja, ako za starých čias.“

Trvalo mi hodnú chvíľu, kým som plne pochopil význam jeho slov. Zdalo sa to neuveriteľné, ale nemal som nijaký dôvod pochybovať o Poirotovom zdravom rozume.

Poirotovi zaihral na perách ľahký úsmev. „No konečne. Konečne som vás presvedčil. Sprvoti ste sa asi nadržávali, že mi mäkne mozog, čo?“

„Nie, kdeže,“ ubezpečoval som ho rýchlo. „Neveril som len preto, že toto prostredie, ľudia a vôbec... Akosi mi to nejde dokopy s vraždou.“

„Naozaj?“

„Všetkých tu, prirodzene, ešte nepoznám, ale...“

„A koho už poznáte?“

„Iba Luttrellovcov, potom akéhosi Nortona, pôsobí na mňa vcelku neškodným dojmom, a Boyda Carringtona. Ten mi je od prvej chvíle veľmi sympatický.“

Poirot prikývol. „Nuž, Hastings, ručím vám za to, že moje slová sa vám budú zdať rovnako neuveriteľné, i keď spoznáte ostatných.“

„Kto sú to?“

„Franklinovci – to je ten lekár s manželkou, potom jej ošetrovatelka, vaša Judith, ďalej istý Allerton, dobyvateľ ženských srdiec, a slečna Coleová. Tá môže mať tak tridsať-tridsaťpäť rokov. Ubezpečujem vás, že všetci sú veľmi príjemní ľudia.“

„A jeden z nich je vrah?“

„A jeden z nich je vrah.“

„Ale prečo... ako... prečo myslíte...?“

V hlave sa mi odrazu vyrojilo toľko protichodných otázok, že som sa napokon nezmohol ani na jedinú.

„Upokojte sa, Hastings. Začneme pekne po poriadku. Podajte mi, prosím, tú malú kazetu, čo je na skrini. *Bien*. A teraz kľúčik... tak...“

Odomkol kazetu na dokumenty a vybral z nej hrbu strojom popísaných papierov a novinových výstrižkov. „Vo voľnom čase si to preštudujte. Výstrižkami by som sa nateraz veľmi nezaoberal. Sú to iba novinové správy o rozličných tragédiách, tu a tam nepresné a na niektorých miestach sugestívne. Aby ste získali o prípadoch predstavu, radšej si prečítajte stručný výťah, ktorý som urobil.“

Dychtivo som sa pustil do čítania.

PRÍPAD A: LEONARD ETHERINGTON

Leonard Etherington. Neblahé návyky – drogy a alkohol. Svojrázna a sadistická povaha. Ženatý, žena mladá a pekná, v manželstve nešťastná. Všetko nasvedčovalo, že Etherington sa otrávil skazenými potravinami. Lekárovi sa to však nevidelo. Pri pitve zistili, že príčinou smrti bol arzén. V dome našli zásobu prášku proti burine, ale objednali ho dávno pred Etheringtonovou smrťou. Jeho ženu zatkli a obžalovali z vraždy. Krátko pred osudnou udalosťou udržiavala priateľské styky s istým mladým mužom, ktorý bol v štátnych službách a mal sa vrátiť do Indie. Nijaké známky nevery, iba nepochybná hlboká vzájomná sympatia. Mládenec sa po čase zasnúbil a oženil s dievčaťom, ktoré spoznal na ceste do Indie. Vyskytli sa pochybnosti, či list, v ktorom to pani Etheringtonovej oznámil, dostala ešte pred manželovou smrťou, alebo po nej. Ona tvrdí, že pred smrťou. Dôkazy proti nej zväčša nepriame, iných podozrivých niet a nešťastná náhoda nanajvyš nepravde-

podobná. Vďaka mužovej povahe a zlému zaobchádzaniu boli sympatie poroty na jej strane. Sudcovu poučenie poroty pred verdiktom vyznelo v jej prospech. Zdôraznil, že verdikt sa nesmie zakladať na pochybnostiach.

Pani Etheringtonovú oslobodili, i keď podľa všeobecne rozšírenej mienky bola vinná. Neskôr sa jej žilo ťažko, lebo všetci priatelia a známi sa od nej odvrátili. Umrela dva roky po procese na predávkovanie uspávacími práškami. Záver vyšetrovania znel: smrť nešťastnou náhodou.

PRÍPAD B: SLEČNA SHARPLESOVÁ

Stará dievka. Invalidná. Neznášateľná, trpela bolesťami. Starala sa o ňu neter Freda Clayová. Slečna Sharplesová umrela na predávkovanie morfiom. Freda Clayová si priznala chybu, silnejšiu dávku jej vraj dala preto, že sa už nemohla dívať, ako ukrutne teta trpí. Názor polície – úmysel, nie omyl, no pre nedostatočné dôkazy nezačali ani trestné stíhanie.

PRÍPAD C: EDWARD RIGGS

Poľnohospodársky robotník. Ženu podozrieval z nevery s podnájomníkom Benom Craigom. Craiga a pani Riggsovú našli zastrelených. Dokázalo sa, že guľky pochádzajú z Riggsovej pušky. Riggs sa sám udal na políciu. Vyhlásil, že to nemohol urobiť nikto iný, ale na nič si nespomína, lebo vraj z ničoho nič stratil pamäť. Od súdili ho na smrť, rozsudok neskôr zmenili na doživotie.

PRÍPAD D: DEREK BRADLEY

Mal pletky s mladým dievčaťom. Žena mu na to prišla a vyhrážala sa, že ho zabije. Bradley umrel na otra-